

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 687/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Gergelyom Pšenákom, Štefánikova trieda 15, Nitra, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 17/2018 a jeho uznesením z 2. augusta 2018, ako aj postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 46/2018 a jeho uznesením z 22. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“),

zastúpeného advokátom JUDr. Gergelyom Pšenákom, Štefánikova trieda 15, Nitra, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 17/2018 a jeho uznesením z 2. augusta 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“), ako aj postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 46/2018 a jeho uznesením z 22. augusta 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 23. októbra 2018.

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnutým uznesením sp. zn. 1 Tp 17/2018 z 2. augusta 2018 okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, nenariadil dohľad probačného a mediačného úradníka a neprijal peňažnú záruku matky sťažovateľa, ako ani jeho písomný sľub a rovnako neprijal ani ponuku na prevzatie záruky za ďalšie správanie sťažovateľa zo strany matky, starostu obce [REDAKOVANÉ] a záujmového združenia občanov [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“).

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal sťažnosť. Poukázal v nej na to, že po obmedzení osobnej slobody riadne spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, podrobil sa každému procesnému úkonu a dobrovoľne vydal všetky balenia liekov NARKAMON. Je síce pravdou, že vypovedal až na okresnom súde 2. mája 2018, avšak ku skutku sa priznal a vypovedal o skutočnostiach, ktoré mu boli známe. Zaistené lieky prevážal pre [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“) z [REDAKOVANÉ] do Čiech, a to na základe jej inštrukcií a ňou poskytnutých finančných prostriedkov. Už v žiadosti, ako aj na neverejnom zasadnutí okresného súdu sťažovateľ poukázal na uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 25/2018 z 15. mája 2018 (týmto rozhodnutím bola zamietnutá jeho sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu o jeho ponechaní vo väzbe, pozn.), v ktorom sa uvádza, že je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, a preto nemožno jeho väzbu nahradiť žiadnym z inštitútov na nahradenie účelu väzby bez súčasnej existencie výnimočných okolností prípadu posudzovaných z hľadiska pomerov páchatel'a, resp. konkrétnych okolností jeho trestnej veci. Sťažovateľ svoju žiadosť o prepustenie z väzby riadne

odôvodnil, predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že 17. mája 2018 podrobne vypovedal pred vyšetrovateľom a opísal celý priebeh skutku, ku ktorému sa priznal.

Sťažovateľ zastáva názor, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, je „nadkvalifikovaný“, a to z dôvodu, že v čase spáchania skutku nevedel, čoho sa dopúšťa, lebo v podstate bol kuriérom liekov pre zverolekárku [REDACTED]. Následne po výsluchu pri rekognícii opoznal osoby zverolekárov, a to [REDACTED] a osobu, s ktorou sa stretol v [REDACTED] na základe jej inštrukcií, pričom až potom sa dozvedel, že na základe ním uvedených skutočností budú tieto osoby obvinené z trestnej činnosti. S poukazom na odôvodnenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 25/2018 z 15. mája 2018 sťažovateľ vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby vyslovil názor, že uvedené skutočnosti treba považovať za výnimočné okolnosti prípadu, umožňujúce nahradiť jeho väzbu ponúknutými inštitútmi. V žiadosti podrobne opísal, že od detstva športuje a je členom [REDACTED]. Keďže jeho otec sa zdržiava dlhodobo pracovne mimo Slovenska, žije v spoločnej domácnosti na adrese trvalého pobytu so svojou matkou, ktorá ho riadne vychováva, stará sa o neho a vie ovplyvniť jeho konanie a život. Spomenul tiež, že bol v každodennom styku s predsedom [REDACTED], ktorý je v podstate jeho druhým otcom a podporoval ho celý život. V žiadosti ďalej uviedol, že vykonáva činnosť trénera karate pre [REDACTED] v obci [REDACTED] a viackrát týždenne trénuje mládež, ktorú si veľmi obľúbil.

Okresnému súdu sťažovateľ navrhol, aby jeho väzba bola nahradená zárukou matky, zárukou [REDACTED] a zárukou starostu obce [REDACTED] nad jeho správaním po prepustení z väzby. Zároveň navrhol tieto osoby vypočúť pred rozhodnutím o jeho žiadosti. Ponúkol aj peňažnú záruku v sume 3 600 € poskytnutú jeho matkou. K žiadosti o prepustenie z väzby pripojil mail matky jednej z jeho zverenkyň, ktorú trénuje. Tento email bol uverejnený v týždenníku a predložil ho v úradnom preklade na účel preukázania, že možno jeho väzbu nahradiť inými inštitútmi, a to vzhľadom na jeho predchádzajúci život a to, že nebol nikdy súdom trestaný.

Sťažovateľ v žiadosti o prepustenie z väzby argumentoval aj tým, že v jeho prípade sú dané výnimočné okolnosti aj vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ a ďalší zverolekár

■■■■■ sú v procesnom postavení obvinených a nezávisle od seba vypovedali tak, že označovali ■■■■■ ako objednávateľku liekov, pri preprave ktorých bol sťažovateľ zadržaný. Následne bola ■■■■■ 16. júla 2018 vyšetrovateľom obvinená za totožný skutok v spolupáchateľstve, pričom vo svojej výpovedi kategoricky odmietala akúkoľvek účasť na skutku, a to napriek výpovediam sťažovateľa a ■■■■■. Sťažovateľ poukazuje tiež na to, že uznesenie o vznesení obvinenia ■■■■■ nebolo na základe jej sťažnosti dosiaľ zrušené, pričom nie je stíhaná väzobne, hoci je tak isto ako obvinená on, a preto ak nie sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vo vzťahu k nej, tak to isté by malo platiť aj pre neho. Sťažovateľ tvrdil, že z doterajšieho dokazovania vyplýva, že objednávateľkou bola ■■■■■ a dodávateľom bol ■■■■■, pričom on len vykonával prepravu liekov pre ■■■■■. Argumentuje tiež tým, že pokračovať v páchaní trestnej činnosti by mohol iba v prípade, ak by v nej pokračovali aj ■■■■■ (ktorá je na slobode) a ■■■■■.

V odôvodnení svojej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ navrhol, aby bolo zrušené a aby bol prepustený z väzby pre neexistenciu jej dôvodov, resp. vzhľadom na existenciu výnimočných okolností jeho prípadu a jeho predchádzajúci usporiadaný život. Zároveň žiadal, aby bola jeho väzba nahradená jeho písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka, obmedzením spočívajúcim v zákaze vycestovania do zahraničia a v zákaze stýkať sa s ■■■■■, zárukou matky sťažovateľa, združenia občanov ■■■■■, zárukou starostu obce ■■■■■ a prijatím ponúkutej peňažnej záruky.

Zároveň sťažovateľ v sťažnosti zopakoval, že v páchaní trestnej činnosti by mohol pokračovať iba v prípade, ak by v nej pokračovali aj obvinení ■■■■■ a ■■■■■, keďže k liekom – prekursorom majú ako zverolekári prístup iba oni, pričom tieto osoby sú na slobode. Sťažovateľ preto považuje napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu za protizákonné a porušujúce jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľ argumentuje tým, že väzobne je stíhaný iba on, pričom ■■■■■ a ■■■■■ sa môžu obhajovať na slobode a naďalej vykonávať svoju profesiu. Podľa sťažovateľa došlo

aj k porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, keďže neexistuje vzhľadom na stav dokazovania dôvod väzby. Hoci okresný súd a krajský súd v napadnutých uzneseniach dospeli k záveru, že existuje dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, sťažovateľ tvrdí, že o jeho existencii by sa dalo uvažovať iba za predpokladu, že by v páchaní trestnej činnosti pokračovali aj [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom navyše [REDAKOVANÉ] s orgánmi činnými v trestnom konaní nespolupracuje a akékoľvek obvinenie odmieta.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Právoplatným uznesením Okresného súdu Komárno sp. zn.: 1 Tp/17/2018 zo dňa 02. 08. 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 22. 08. 2018, sp. zn. 4 Tpo/46/2018 boli porušené práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... uvedené v článku 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Okresného súdu Komárno sp. zn.: 1 Tp/17/2018 zo dňa 02. 08. 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 22. 08. 2018, sp. zn. 4 Tpo/46/2018, na základe ktorých bola zamietnutá žiadosť o prepustenie z väzby na slobody [REDAKOVANÉ]...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému uzneseniu rozsudku okresného súdu, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, mohol sťažovateľ podať sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.2.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy

Sťažovateľ okrem iného namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej sú ustanovenia čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy (garantujúce právo na súdnu ochranu a právo na rovnosť účastníkov súdneho konania) *ratione materiae* aplikovateľné len na rozhodovanie súdu vo veci samej, nie však na rozhodovanie vo väzobných veciach, ktorému sa poskytuje ústavná ochrana prostredníctvom ustanovení čl. 17 ústavy, ako aj prostredníctvom ustanovení čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. II. ÚS 10/2016, I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, III. ÚS 135/04, IV. ÚS 397/2010 atď.).

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré bolo vydané vo väzobnej veci (krajský súd ním zamietol sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobody, ako aj jeho žiadosť o nahradenie jeho väzby ponúknutými náhradami, pozn.), ústavný súd, aplikujúc zásadu *ratione materiae*, túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva a podľa čl. 17 ods. 5 ústavy ústavný súd považuje za vhodné poukázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozhodnutie vo veci Toth c. Rakúsko), v ktorej sa opakovane zdôrazňuje, že prináleží predovšetkým všeobecným súdom, aby dbali o to, aby doba väzby obvineného neprekročila primeranú hranicu. Za tým účelom je ich úlohou skúmať všetky okolnosti spôsobilé potvrdiť alebo vyvrátiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutí o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby. Predovšetkým na základe dôvodov uvedených v týchto väzobných rozhodnutiach, ako aj na základe

nesporných skutočností uvedených sťažovateľom sa zisťuje, či je ďalšie trvanie väzby primerané.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu dospel k presvedčeniu, že dôvody, pre ktoré bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá, sa javia ako dostatočné, logické a presvedčivé, a teda z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Hoci okresný súd a krajský súd poukázali v napadnutých uzneseniach na konkrétne okolnosti, resp. fakty, z ktorých pri rozhodovaní vychádzali, sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu s argumentáciou všeobecných súdov v podstate konkrétne nepolemizuje a okolnosti, na ktoré všeobecné súdy poukázali a ktoré tvorili základ ich rozhodnutia, nespochybňuje.

Základom sťažnostnej argumentácie sťažovateľa sú tri námietky. Sťažovateľ predovšetkým tvrdí, že doterajšie vyšetrovanie nepreukázalo, že by sa dopustil trestného činu, pretože konal na základe objednávky [REDAKOVANÉ], pričom nevedel, že ide o drogy a túto jeho obranu má potvrdzovať aj [REDAKOVANÉ]. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že z napadnutých uznesení krajského súdu a okresného súdu vyplýva, že prevážané lieky sa našli nepochybne u sťažovateľa, ktorý vôbec nepopieral, že ich dovezol z Čiech, pričom až po ukončení dokazovania budú môcť orgány činné v trestnom konaní objektívne posúdiť, či subjektívna stránka konania sťažovateľa (vedomosť o tom, že preváža drogy) je alebo nie je preukázaná. V tejto súvislosti aj ústavný súd považuje za podstatnú okolnosť, na ktorú poukázal v napadnutom uznesení okresný súd, že *„Obvinený pri prehliadke jeho osobného motorového vozidla vydal uvedený liek pričom uviedol, že uvedené lieky mu patria a že sa jedná o ketamín, takže dobre vedel čo preváža. Liek Narkamon nie je registrovaný na Slovensku. Jeho účinná látka ketamín je omamnou látkou, ktorá sa zneužíva ako rekreačná droga. Od vzatia obvineného do väzby, dôkazová situácia sa nezmenila v jeho prospech. Zistilo sa však, že obvinený je pravdepodobne tiež konzumentom drogy, nakoľko vo vzorke jeho moču bola potvrdená prítomnosť metamfetamínu...“*.

Ďalej sťažovateľ namieta, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (obava z pokračovania v trestnej činnosti) neexistuje aj preto, lebo v trestnej

činnosti by po prepustení z väzby mohol pokračovať iba v spolupráci s [REDACTED] a [REDACTED], pretože iba oni vedia (ako zverolekári) zabezpečiť potrebné lieky. Táto časť argumentácie sa javí z pohľadu ústavného súdu ako kontraproduktívna, pretože práve po prepustení sťažovateľa z väzby by mohla jeho spolupráca s [REDACTED] a [REDACTED] pokračovať, keďže podľa tvrdenia sťažovateľa sú stíhaní na slobode.

Posledná časť sťažostnej argumentácie sťažovateľa sa týka jeho výhrad proti tej časti napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorom objasňuje, prečo nenahradil väzbu sťažovateľa ponúknutými zárukami. Ústavný súd sa s touto časťou argumentácie sťažovateľa nemôže stotožniť. Naopak, zastáva názor, že práve vysporiadaniu sa s touto námietkou venoval krajský súd v napadnutom uznesení najväčšiu pozornosť, keď okrem iného uviedol, že sťažovateľ „... je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, nie je možné jeho väzbu nahradiť žiadnym z inštitútov na nahradenie účelu väzby uvedených v Trestnom poriadku bez toho, aby bolo možné súčasne konštatovať existenciu výnimočných okolností prípadu, ktorých existencia je obligatónym predpokladom pre nahradenie účelu väzby. Za výnimočné okolnosti prípadu v zmysle § 80 odsek 2 Trestného poriadku a § 81 odsek 1 Trestného poriadku sa však považujú také mimoriadne okolnosti prípadu, ktoré súčasne nie je možné stotožňovať len s bežne sa vyskytujúcimi okolnosťami, ako napríklad v prípade obvineného doterajšia bezúhonnosť a riadne rodinné zázemie. Výnimočné okolnosti prípadu sú preto také okolnosti, ktoré sa svojim významom, či obsahom približujú okolnostiam uvedeným v ustanovení § 39 Trestného zákona. Ani osoba obvineného a predovšetkým ani samotné okolnosti prípadu však existenciu výnimočných okolností prípadu neodôvodňujú. V prípade, ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, je obligatónym predpokladom pre nahradenie jeho väzby zistenie existencie výnimočných okolností.“.

Vo vzťahu k jednotlivým ponúkaným zárukám, ktorými mala byť nahradená väzba sťažovateľa, krajský súd v konkrétnostiach uviedol: „... k sťažostnej námietke obvineného súvisiacej s prijatím záruky za jeho ďalšie správanie okrem iných osôb aj jeho matkou, ktorá by mala podľa tvrdenia obvineného zabezpečiť jeho riadny život udáva, že napriek tomu, že obvinený doteraz žije v spoločnej domácnosti so svojou matkou a táto ho podľa jeho tvrdenia riadne vychováva a vie ovplyvniť jeho konanie, už bol v niekoľkých prípadoch

priestupkovo postihovaný a to aj za priestupok násilného charakteru. Bez ohľadu na úvahy krajského súdu ohľadne nemožnosti nahradenia väzby niektorým z inštitútov na to určených Trestným poriadkom z dôvodov neexistencie výnimočných okolností, krajský súd udáva, že pokiaľ ide o návrh na nahradenie väzby obvineného prijatím záruky za jeho ďalšie správanie dôveryhodnou osobou, ktorou by mala byť jeho matka, združenie občanov - [REDAKOVANÉ], starosta obce [REDAKOVANÉ] a v neposlednom rade k jeho sťažnosti pripojenej záruky osoby [REDAKOVANÉ] - známej obvineného, krajský súd udáva nasledovné: Podľa § 80 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku možno účel väzby nahradiť prijatím ponúknutej záruky dôveryhodnej osoby za ďalšie správanie obvineného v tom prípade, ak súd považuje záruku, vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu, za dostatočnú. Z daného vyplýva, že podmienkou prijatia takejto záruky je okrem konštatovania dostatočnosti takéhoto inštitútu, vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu skutočnosť, že osoba, ktorá záruku ponúka, ma postavenie dôveryhodnej osoby. Podľa § 4 odsek 3 Trestného poriadku dôveryhodná osoba je osoba, ktorá je schopná priaznivo ovplyvňovať správanie obvineného. Ide o hodnotenie osoby ako osoby dôveryhodnej na účely nahradenia väzby v prípade splnenia podmienok ustanovenia § 80 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku. Z daného vyplýva, že v prvom rade v prípade existencie ponuky záruky dôveryhodnej osoby za ďalšie správanie obvineného tak, ako tomu bolo napríklad v prípade ponúknutých záruk bolo potrebné zo strany súdu I. stupňa vyhodnotiť, či osoba ponúkajúca záruku, môže mať postavenie dôveryhodnej osoby v zmysle § 4 odsek 3 Trestného poriadku, teda či spĺňa kritériá dôveryhodnej osoby, t. j. či je osobou, ktorá je v zmysle citovaného ustanovenia Trestného poriadku schopná priaznivo ovplyvňovať správanie obvineného. V prípade, ak súd vyhodnotí, že osoba ponúkajúca záruku, nemôže mať postavenie dôveryhodnej osoby, o takejto záruke ani nerozhoduje, pretože nie sú splnené formálne podmienky ustanovenia § 80 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku. Bez ohľadu na uvedené však krajský súd poukazujúc na ustanovenie § 4 odsek 3 Trestného poriadku konštatuje, že z hľadiska svojho postavenia matka obvineného a ostatné osoby ponúkajúce záruku za ďalšie správanie obvineného v danom konkrétnom prípade nemôžu mať postavenie dôveryhodnej osoby. Tak ako už bolo vyššie citované, dôveryhodná osoba je osoba, ktorá je schopná priaznivo ovplyvňovať správanie obvineného. K matke obvineného sa krajský súd vyššie

